

§. XIX.

Planè etiam si defunctus in ordinanda suâ ultima voluntate confiteatur, se Usurarium fuisse, ac multum fœnoris à proximo suo abstulisse, talis confessio, non modo si jurata sit, uti vult *Panormit. ad c. f. extr. de succ. ab intest. n. 19.* verum etiam si non jurata fuerit, servari debet, quia spectat restitutionem male quæstorum & ablatorum, in exonerationem conscientia Testatoris; Itaq; ejus heres obligabitur ad usurarum restitutionem & damni proximo illati compensationem, per ea quæ tradit Covarruv. *Lib. 3. var. Resol. c. 3. n. 9.* Cœterum si Testator ejusmodi homini qui capere ex testamento non potest, se debere dixerit, non obligabitur heres, vid. *l. 37. §. 6. ff. de legat. 3.*

§. XX.

Quantquam *Maranta Constit. 18. n. 13.* expresse dicat, Confessionem trium latronum sive sociorum criminis sufficientem esse ad condemnandum quartum Socium, tamen contrarium asserentibus *Ful. Clar. L. 5. sent. §. f. qv. 21. n. 9. Bald. Lib. 1. Conf. 497. n. 1.* magis credendum est, uti statuit *Magnif. Carpz. p. 4. C. 33. def. 3. n. 9.* idque satis probari poterit ex *c. cum monasterium. extr. de confess.* quia, statim addit rationem Pontifex, de se confessi super aliorum conscientia interrogari non debent, & de reatu proprio confitentis periculosa confessio non est admittenda. Cui in jure civili manum quoq; porrigit *l. f. C. de accusat. ratio,* quia nemo de proprio crimine confitentem super conscientia scrutetur aliena.

§. XXI.

Dictum fuit supra §. 5. quod confitendo sibi præjudicare tantum possint illi, qui facti *solidam* habeant cognitionem. Unde colligere satis in proclivi est, quid de confessione Patris vel Matris filium suum esse asserentis, sentien-
du